

זיק של תיקווה ניצת בעיניו המוראגות:
 "יש לך כאפייה?"
 "לא. אתה פוחד?"
 "אני לא פוחד, מה פתאום, הרי לא הייתי חייב לבוא!"
 ממשיכים. העיניים שלו מתרוצצות לכל הכיוונים.
 מגיעים לרמאללה. שעת אחריצהריים. כמו עיר-רפאים. החנויות סגורות על מנעול וברית, איש אינו נראה ברחובות השוממים. הוא אינו יודע להחליט אם ללחוץ על רושת הדלק בכל הכוח, או שאולי עדיף לנסוע לאט דווקא.

מתקרבים לכיכר-מנארה, הכיכר המרכזית. בצד הכביש עומדת שורת מוניות, ולידן הנהגים. אני מבקשת ממנו לעצור, כדי שאוכל לשאול על הכתובת. הוא עוצר בחשש, אינו יודע אם לעצור עצירה מוחלטת. ליתר ביטחון הוא משאיר חצי רגל על רושת הכניון. את החלון החשמלי הוא פותח רק עד החצי. אני מנסה להשחיל שאלה דרך הפתח הצר.

הנהגים מתייעצים ביניהם. הנהג שלי נכנס ללחץ. הם ניגשים, שואלים, הולכים לברר, חוזרים. רקות של מתה, והוא מתחיל להזיע ולהתחורר.
 הם שולחים אותנו קדימה. הוא סוגר-אוטום את החלונות החשמליים. עוברים על פני הכיכר. שממה.
 "אני לא מבין, אין פה אף חייל. תמיד יש פה המון צבא."
 "אתה פוחד?"

"מה פתאום. אני לא הייתי חייב לנסוע. תגיד, את שמאלנית?"
 אני שוב מבקשת ממנו לעצור לכיכר. הוא מהסס ועוצר. שוב שואלים, שוב שולחים אותנו קדימה, בערבית מהולה בעברית וכ-אנגלית.

נוסעים במורד הכביש. הוא נכנע לפיתוי ולוחץ בחוזקה על הרושה. אני מבקשת שיסע לאט, כדי שאוכל לברוק את השלטים. ואז הוא עושה סיבוב פרסה פתאומי על הכביש הריק.
 "מה קרה?" אני שואלת.
 "יש שם ילדים!"
 "איפה?"

ענת סרגוסטי

"שם, בסמטה. לא ראית?"
 "נו, אז מה?"
 "הם מביטים עלינו."
 עוצרים שוב ליד עובר-אורח מזדמן, הוא מצביע על הכניון הסמוך אלינו. אנתנו עוצרים.
 "אני לא נשאר לבר באוטו." הוא אומר, מויע וחיוור. החיוורון שלו בולט על רקע הבגדים השחורים. "אולי תבקשי ממישהו שיירד לשמור על האוטו? זה אוטו ישראלי, הם יכסחו אותו."
 "בסדר, אני מנסה להבין, אני עולה ומב-קשת ממישהו שיירד למטה."
 "אני בא איתך, אני לא נשאר פה דקה לבר."
 "ומה יהיה על האוטו?"
 "מה איכפת לך? שילך האוטו, אני לא נשאר פה לבר!"
 עולים במהירות במדרגות, אל המישרד לזכויות האדם ברמאללה. אני שואלת שם מה כדאי לעשות לגבי המכונית.
 "מה, באת במונית ישראלית? זה לא טוב. מוטב היה לבוא במונית ערבית" עונה לי כך שיחי מהמישרד. הנהג שלידי מקבל פייק בירכיים ומתחיל לרעוד. "אתה יכול לחנות את המכונית בחצר של המינור הסמוך."
 "תרו, אני פה בינתיים." אני מנסה אותו.
 "לא, מה פתאום, אני לא יורד לבר לשום מקום!"
 יורדים למטה. הכניסה לחצר נמצאת שני מטרים מן המקום שבו חונה הרכב. אני מתחיי-לה להתקדם ברגל.
 "לאן את הולכת?"

"לחצר המינור."
 "לא, תיכנסי לאוטו, אני לא נוסע לבר!"
 אני נכנסת לאוטו. נוסעים פנימה. מחנים את הרכב. בדרך החוצה מהחצר אני מבחינה כשעריברזול, בזיק של רועילב אני מחליטה להתעלל בו קצת.
 "אני מקווה שלא יגעלו את השער עם האוטו בפנים," אני אומרת ברצינות.
 הוא נחרד, לא יודע איזו צרה גרועה יותר. "ומה נעשה אז?" הוא שואל, על סף פאניקה.
 "אין בעייה," אני עונה כשאננות מתגברת, לנוכח הפאניקה ואברון-העשתונות, "גלך לכיכר וניקה מונית ערבית."
 הנהג נתקף באלם ובהלם, ומרחיב את צעדיו לכיוון הכניסה למישרד.
 אני עולה לפגישה והוא איתי. מחפש מח"סה, ביטחון. מתוח כמו קפיץ, מודאג, חיוור.

הוא יושב צמוד אלי, כמו ילד קטן ליד אמו. הפגישה מסתיימת, אנחנו יוצאים וצועדים אל הרכב המוסתר בחצר המינור. הנהג המא-צ'ו, בעל השרירים, התגמד משהו במשך השעה האחרונה. גופו רפוי, צעדיו מדורים וחסרי-ביטחון, עיניו מתרוצצות בבהלה לכל הכיוונים.
 "אני מקווה שלא שמו לנו פצצה באוטו, שלא יתפוצץ כשאתניע," הוא אומר, מנסה לשווא, לחייך.
 "אל תדאג," אני עונה, "היא לא תתפוצץ פה, רק כשנגיע למרכז ירושלים."
 הוא לא יודע אם לצחוק או לבכות. נוסעים בחזרה.
 "את לא פוחדת?"
 "לא."
 "אבל קצת צריך לפחד, לא?"

"אתה פוחד?"
 "מה פתאום. אני לא הייתי חייב לנסוע הנה, אני הסכמתי, אני אוהב הרפתקות." הרגל הימנית נצמדה לרוושה עד הסוף והמכונית דוהרת, עוקפת מימין ומשמאל. הוא נוהג תוך כדי עישון עצבני. ככל שהתקרבו לירושלים, הוא הורקף יותר, החזה שלו התנפח בחזרה, השרירים שלו התמלאו מחדש, הוא התחיל לנשום לרווחה. המאצ'ו חזר. הוא אף העז לבכות את המזגן ולפתוח את החלונות. "אני שונא מזגן, זה רק בגלל האבנים."
 הוא עשה זאת. הוא חזר להיות עצמו. כשירדתי מהאוטו אמר באומץ: "אם תרצי עוד פעם לנסוע, תתקשרי לתחנה ותבקשי אותי."
 בטח.

צילון צמיר, העולם הזה

כיכר מנארה ברמאללה, ביום רגיל
 אני לא מבין. אין פה אף חייל!